

פרק י

העבד

"אליאל, אל תשכח ברכה אחרונה!" קמילה הביטה בבנה, שגבה מאד בזמן האחרון. המכנסים שוב בקשי כסו את ברכיו.

"אמא, בקשתי לקרא לי "לי" ולא אליאל!" אמר הנער בקול נרגז.

"אבל השם שלך כל כך יפה וקדוש! אביך נתן לך אותו. איך נחליף אותו בשם גויי וזר, ריק מתוכן?" נאנחה האם.

"כבר שמעתי את זה אלה פעם. אני לי, אמא, ואני חייב לרוץ!" הנער מלמל ברכה אחרונה בחפזון, לקח כובע קש רחב שוליים ויצא מהבקתה העלובה אל עבר השדות.

"נא, אקוטי, אל תדאגי, הוא יהיה בסדר הילד שלך!" לחשה זקנה עורת כמעט לחלוטין, קמוטה עם עצמות בולטות, שישבה ליד התנור וארגה חוטי צמר עבים.

צינדרה הייתה היחידה שידעה את הספור האמתי של קמילה ובנה.

קמילה הביטה בזקנה הנלחמת בעורון בגבורה, משתדלת בכוחותיה האחרונים להביא תועלת, ונזכרה ביום האחרון שבו הרגישה שלה אמתית, ביום שבו הדאגה הכי גדולה שלה הייתה האם התינקת שלה אכלה לשבע.

“כבר עברו יותר מעשר שנים”, נאנחה קמילה.

“ואת עדין מחכה...” החזירה צננדרה בשקט. “אולי כבר הגיע הזמן להביט קדימה?” היא לחשה.

“לא, לא. אני אחכה ואאמין”, השיבה קמילה, והזכרונות נשאו אותה הרחק משם.

היא ראתה את עצמה ביום ההוא, המאשר. בעלה המלך הלך עם קודי לטיול, מרתה המטפלת לקחה את רוזי לביתה, והיא נשארה בבית, לשמור על אליאל שלא הרגיש טוב. בחוץ ציצו הצפורים, הפריחה האביבית

מלאה את האויר בניחוחות משפרים שחדרו אל חלונותיו הפתוחים של הבית.

הכל קרה תוך דקות ספורות; היא שמעה קול אנקה ויצאה החוצה. מה שהספיקה לראות, לפני שקבלה מכה על הרקה עם קת חרב, זה את אחד השומרים ממשמר המלוכה מתבוסס בדמו. כאשר התעוררה מעלפונה, היו היא ואליאל כפותים אחד ליד השני במרכבה הנכנסת אל תוך היער.

ריח שרפה פרץ אל נחיריה. קמילה סובבה מעט את ראשה, וראתה מרחוק את הבית שבו שהו עולה באש. אליאל יבב בשקט, והיא נסתה להרגיע אותו. הדרך ארכה זמן רב, ואף אחד מהשוכים לא מהר להסביר לה דבר.

לאחר רכיבה ממשכת, הם הגיעו לחוף ים נטוש והעלו לאנית משא גדולה. חסר אונים נורא הציף את קמילה אל מול הזכרונות המרים. לראות את חופי ארצה מתרחקים, משאירים את בעלה ושנים מילדיה רחוק, היה קשה מנשא.

אנשיו של לריאוס התפנו לקחת אותם אל האי שבו הקים הרשע את המפקדה שממנה נסה להשתלט על כל האזור כלו.

אף מזמתו לא הצליחה. העבדים החותרים היו ברבם הגדול בעבר מחיליו של אביה המלך. השמועה שהמלכה נמצאת שבויה על האננה, גרמה להתמרמרות גדולה. במשך כמה ימים הם תכננו מרד, וכיום הרביעי להפלגה, הצליחו לחתך את האזקים ופרצו עם מקלות אל הספון. קרב עז התרחש אז בין השוכים לנשבים. היה נראה שיד אנשיו של לריאוס תהיה על העליונה.

אף אז, אחד מהחילים המבגרים הצליח לפרץ אל החדרון ששם שמרו

על המלכה עם הילד הקטן. בחסות המהומה, הוא הצליח להכריח אותם על סירה קטנה שהיתה מחברת אל הספון.

כאשר הגיעו אל חוף העבדים, שמעו פרוזים עוברים בעיר ובנמל הצמוד אליה המבקשים עזרה בחפוש עבדים נמלטים, אשה צעירה עם ילד קטן שברחו מאדונם.

"מסכן להשאר בעיר, צריך להחביא אתכם, כן שאף אחד לא יצליח למצא!" אמר לה החיל הנאמן. הוא קנה בפרוטותיו האחרונות סוס זקן וחלוש, ושלח אותם אל ההרים שמעבר לעמק, למקום בו העני הגדול ותנאי החיים הקשים מבריחים כמעט את כלם.

לפני שנפרדו אמר החיל המבגר למלכה:

"יש בעיר אדם הנאמן לנו. הוא נולד יהודי ונלקח לשבי בהיותו איש צעיר. קוראים לו סקינז המספר. הוא יושב בשער השוק, ומספר מעשיות בעד גרושים שזורקים אל כובעו. הוא מבגר כבר, אף בשביל אנשינו הוא משמש כאיש קשר. כאשר תוכלי ותרגישי בטוחה, תשאירי אצלו הודעה היכן נתן למצא אתכם, ואני אעשה הכל כדי להגיע אל בעלך המלך ולספר לו עליכם!"

הדרך היתה קשה. אליאל בכה בעגלה, וקמילה לא יכלה גם לאחז במושכות וגם להרגיע את הילד. הם נסעו במשך ימים ארפים. המראות שאליהם נחשפה המלכה היו קשים מאד.

עבדים נרצעים עבדו בשדות הארז מזריחת החמה ועד השקיעה, נוֹפלים תחתיהם ללא כוח בסוף היום.

נהרות עמקים הזדחלו לעבר הים, משקים בדרך את שדות העמק. האנשים עבדו כאשר רגליהם שקועות בכין עד הכרפיים. זקנים, נשים

וילדים, כלם בעלי עור כהה, אף למרות העבודה הקשה הם לא היו נראים מרעבים.

כאשר לראשונה נראו מרחוק ההרים, נפערו עיניה של קמילה בתדהמה. המראה היה עוצר נשימה. הרים המכסים בטרסות צבועות בזרק מסדרות כמו מדרגות עם שולים מעגלים. בין הטרסות בקתות חומות, וילד כל בקתה עצים מלאים בפריחה צבעונית. שבילים פתלתלים הוכילו אל מגורי האנשים.

רק כאשר פגשה את האנשים המתגוררים בהרים, וראתה את פניהם חרושות הקמטים וגופיהם הצנומים, הבינה שהחיים בהרים קשים עוד יותר מחייהם של העבדים בשדות העמק.

כאשר היה נראה לה שהרחיקה כבר הרבה אל בין ההרים, הסוס הזקן נפח את נשמתו, וכוחותיה של קמילה אזלו. אנשי האזור יעצו לה לפנות אל צ'נדרה האלמנה.

צ'נדרה, שהיתה אז עדין אשה בריאה וחזקה, קבלה את קמילה בזרועות פתוחות. בעלה נפטר לפני שנים, וכל ילדיה נפטרו ממחלות שונות עוד בילדותם. היא היתה בודדה מאד, אף הצליחה לשמר על עז רוחה.

צ'נדרה היא זאת שנתנה לקמילה את הכנוי אקוטי, שפרושו בשפתם "נסיכה שלי", היא עזרה לאשה האבודה להמציא ספור כסוי בשביל אנשי הכפר. היא למדה אותה את כל סודות גדול הארז שממנו התפרנסו כל אנשי הסביבה, היא עזרה לגדל את אליאל שהיה ילד פעלתן, והיא גם היתה הכתף שעליה יכלה המלכה המסכנה לבכות.

כאשר התחילה צ'נדרה לאבד את כוחותיה וראיתה, כבר יכלה קמילה לתמוך בשלשתם.

עכשו, כל מה שיכלה הזקנה לעשות זה לטוות צמר ולטחן זרעי תבלינים.

"תוכלי למכר חוטי צמר השנה, זה גם יעזר קצת", אמרה צ'נדרה בקול סדוק.

קול שופר חזק פלח את הדממה, וקמילה התאבנה על מקומה, לוחצת את ידיה אל לבה.

"ציד הנמרים מתחיל!" היא אמרה חלושות. "לא יכול להיות שאליאל הלך לשם, נכון?" היא פנתה אל צ'נדרה.

"אמרתי לך שהוא כבר נער גדול, ובקרוב כבר לא תוכלי לעצר אותו", נאנחה הזקנה, ופכרה את ידיה ביאוש. "אני חוששת שזה בדיוק מה שהוא עשה. הוא היה מדי נסער היום, כמה פעמים הפיל בלים, דבר בחצפה, לא שמת לב?"

"אוי, לא! לא!" צעקה קמילה, רצה אל היער המכסה את אחד ההרים הסמוכים.

"תעצרי מיד!" דדתה אחריה אל פתח הבקתה צ'נדרה. "כבר לא תוכלי לעצר אותו! הוא יצטרף אותך באשר יחזר!"

אף צעדי ריצתה של האשה המסכנה כבר התרחקו משם.

"אני לא יכולה לאבד גם אתכם", לחשה לעצמה הזקנה, מתישבת בפתח.

"תראו מי הגיע?" אמר נער בוגר וגבוה, העומד במרכז מעגל של נערים, עיניו השחרות לועגות, ידו הימנית נקמצת לאגרוף והשמאלית מרימה את קרן התאו. "הענג והפחדן שבין כל נערי הכפר. בוא נתערב האם הוא יחזר היום חי מן היער", צחוק פרץ בין הנערים.

”לי! בוא לכאן ידידי!” הוא צעק בקול.

אליאל התקרב אל קרחת היער הסמוכה לשביל המוביל אל הכפר. מפאן שמעו עדין את קולות התאו ואת צעקותיהם של הילדים הקטנים. אף הוא ידע שאם מעמיקים אפלו מעט אל בין הצמחה הסבוכה, הקולות יעלמו, ואת מקומם יתפסו קולות אחרים לגמרי. ידיו רעדו מעט, והוא הסתיר אותם מאחורי גבו.

כל הנערים עמדו מסביב לעכן, המנהיג הבלתי מכתר של נערי הכפר. הוא היחיד שהצליח בעבר לצוד נמרה עם שלשת גוריה. אמנם הנמרה נהרגה, אף הגורים נמכרו לסוחרים בחיית בר. גם פרות הנמרה נמכרה במחיר יפה, שהלך פלו לכיסו של עכן. בכסף קנה עכן עיר צעיר, שעתיד לגדל לסוס חזק, אחד מהיחידים בכל כפרי הסביבה.

עכן התחיל את דרשתו על אפן ציד הנמרים ועל הטעויות שיכולות לעלות בחיים.

”עכשו זה הזמן המשלם לציד. חדש לאחר שנולדו, כאשר הגורים קטנים עדין ולא מסכנים מצד אחד, ומצד שני יכולים כבר להסתדר ללא האמא. מצד שני, הנמרה שהיא תמיד יותר מסכנת מהנמר, בתקופה הזאת אנגרסיבית פי כמה!”

’סוס משלי!’ חשב אליאל לעצמו. ’סוס זאת אפשרות לצאת מהעני, לעבר לעיר, לקבל עבודה. אולי אפלו לקבל מנוי של מפקח על גזרה או גובה מסים.’

בדמיונו כבר ראה אליאל את עצמו רוכב על סוס אביר בין הטרסות, וכל נערי הכפר מישרים את גבם הפפוף אל גבעולי הארז ומביטים בו בהערצה.

'זאת תהיה קנאה ולא הערצה!' שמע את קולה של צ'נדרה הזקנה
מצלצל במוחו.

'אוף, אפלו בשהיא לא לזי היא מצליחה להרס לי את מצב הרוח'.

"לי!" צעקה אל תוך האזן העירה את אליאל מחלומותיו.

"אתה לא מקשיב בכלל! נדמה לך שאתה לא צריך את ההדרכה שלי?
חושב את עצמך לגדל הצידים?" צרח עליו עכן, לחייו מאדימות.

"לא, סליחה", מלמל אליאל.

אבל עכן לא שמע אותו יותר. "אתה תצטרף אל קבוצת הצידים!"
קבע עכן.

"עכן, אתה לא יכול לשים אותו בקבוצת הצידים, הוא סכן לא רק
את עצמו", אמר בחור חסון בעל זקנקן קטן. "שים אותו בתצפית, כמו
את כל המתחילים".

"שתק, הנרי, לא שאלתי לדעתך", ענה לו עכן.

אליאל בלע את רקו, והביט אל קבוצת הנערים החסונים בעלי המבט
הרצחני בעינים שאליהם צרף.

"אתה הולך בדממה אחרינו, אוי לך אם תשמע ממך הברה אחת! אם
תדרוך על ענף והפצפוע יעורר את תשומת לבה של החיה, אנחנו לא נציל
אותך!" אמר לו ראש הקבוצה.

אליאל ידע שהוא צריך לחזור לאחוריו. שלא נותנים לצייד חדש
להצטרף אל הקבוצה הזאת. אף הגאונה שלו לא נתנה לו לברוח. הם
התחילו להעמיק בתוך היער. כל צעד עלה לאליאל בקשי רב. הוא פחד
ללכת מהר פן ירעיש, ופחד ללכת לאט פן יאבד את הבחורים.

הם התקרבו אל עץ גדול, ומנהיג הקבוצה סמן בידו להתקרב אליו